

ným ustanovil, že celý zákon, tedy i jeho čl. IV, platí jenom v Čech., na Mor. a ve Slez.

Oporu pro tento názor poskytuje též shora již uvedený nadpis zákona, mluvící o veř. školách obecných a občanských, tedy užívající názvu, který na území práva uher. nebyl obvyklý; dále poskytuje názoru tomu oporu i úvaha, že pod pojem škol veřejných spadají na Slov. a v Podk. Rusi podle § 10 zák. čl. XXXVIII : 1868 též školy vydržované náboženskými společnostmi, spolky a soukromníky, při kterých však státu podle zákonů uher. (hlavně zák. čl. XXXVIII : 1868, XXVIII : 1876 a XXVII : 1907 a XVI : 1913) nepřísluší stran obsazování míst učitelských tak dalekosáhlý vliv jako tomu je při veř. školách v Čech., na Mor. a ve Slez., vliv, který by připouštěl aplikaci předpisů čl. IV zák. 306/20.

Proti názoru, že čl. IV zák. č. 306/20 na Podk. Rusi neplatí, nelze se důvodně dovolávat toho, že § 46 zák. č. 104/26 zachoval čl. IV. v platnosti, poněvadž zák. č. 104/26 zachoval ovšem zmíněný čl. IV v platnosti jen potud a tam, pokud a kde platil již dříve, nerozšířil však platnost jeho na případy a na území, kde dříve neplatil.

Neplatil-li však čl. IV zák. č. 306/20 vůbec na Podk. Rusi, jsou bezdůvodny všechny námitky stížnosti opírající se o předpisy tohoto zákona a o nálezy nss-u, obírající se významem ustanovení čl. IV cit. zák.

Mimo to stížnost už jenom namítá, že uchazeč B. nesplnil předpis konkursu na sporné místo, poněvadž prý nepředložil revers o tom, že v případě udělení definitivy se zavazuje bezpodmínečně místo nastoupiti. Když však podle toho, co řečeno shora, daný případ nelze posuzovati podle předpisů čl. IV zák. č. 306/20, nemůže taky st-l důvodně tvrditi subj. právo svoje na určitý postup při obsazení vypsaneho místa a nebylo by tudíž lze shledati porušení práv st-lových v tom, kdyby druhý uchazeč ve směru vytykaném skutečně nebyl splnil některou podmínku konkursu.

Č. 8225.

Vojenské věci: Má vojín vůči vojenské správě nárok na náhradu útrat vzniklých jemu soukromým léčením?

(Nález ze dne 8. listopadu 1929 č. 16.515.)

V ě c : Alfons P. v P. (adv. Dr. B. Mautner z Prahy) proti ministerstvu národní obrany v Praze stran náhrady léčebných výloh.

V ý r o k : S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y : Na 4nedělním cvičení, které konal jako vojín v záloze od 5. června 1925 u pěšího pluku č. 28, onemocněl st-l zánětem pohrudnice a byl 23. června odevzdán do ošetřování veř. všeob. nemocnice v T. St-lovu žádost o náhradu výloh dalšího léčení soukromého, kterému se st-l o své újmě podrobil po svém propuštění z této nemocnice, zamítla intendance zem. voj. velitelství v Praze výměrem z 23. září 1926, poněvadž podle zprávy veř. nemocnice v T. byl stěžovatel dne 6. července 1925 propuštěn zdrav a poněvadž bylo jeho povinností přihlásiti se u svého příslušného tělesa, aby mu mohla býti vydána

vojenská knížka a aby mohl. býti po předepsané lékařské prohlídce propuštěn z činné služby, a konečně proto, že účty st-lem předložené znějí od 4. září 1925, tedy více než 2 měsíce po jeho propuštění z nemocnice.

Nař. rozhodnutím bylo zamítnuto st-lovo odvolání z důvodu, že st-l byl povinen po propuštění z civ. nemocnice hlásiti se u své rotý nebo u nejbližšího voj. velitelství (jímž bylo v tomto případě velitelství voj. lázeňského léčebného ústavu v T.), které by byly zařídily, čeho bylo by třeba, že této povinnosti mohl vyhověti také jako rekonvalescent a poněvadž tak neučinil a dal se pak léčiti soukromě, že musí ode dne, kterého byl propuštěn ze všeob. veř. nemocnice v T., hraditi sám výdaje vzniklé jeho léčbou.

Nss neshledal stížnost důvodnou.

St-l vytýká jako vadu řízení, že úřad neuvádí předpisu, dle něhož byl st-l povinen se hlásiti, dovozuje z bodu 4 voj. knížky a § 132 bran. předpisů, že této povinnosti neměl, a namítá, že vzhledem k své chorobě nebyl ani fysicky schopen se hlásiti. — Námitky ty nejsou důvodny.

Povinnost voj. správy, hraditi příslušníkům voj. mužstva výlohy soukr. léčení, nerozumí se zajisté sama sebou, nýbrž musela by voj. správě pozitivním předpisem právním býti uložena. St-l ani v adm. řízení ani ve stížnosti na nss žádného takového předpisu k odůvodnění svého nároku neuvádí. Předpisy upravující právní poměry voj. mužstva neobsahují ostatně nikde ustanovení, že příslušník mužstva, onemocní-li, má proti voj. správě nárok na náhradu výloh způsobených mu soukromým léčením. Čsl. požítkový předpis § 24 dává voj. osobám, konajícím činnou službu, při onemocnění jen nárok, aby byly zdarma, resp. na útraty voj. správy ošetřeny voj. lékařem, podle potřeby též ve voj. nemocnicích a jen v nejnutnějších případech v nemocnicích civilních. Podobně výnos mno Věc. Věstník 1923 část. 48 č. 444. Mohl tedy st-l jenom v této formě dosáhnouti ošetření na útraty voj. správy. Jestliže — byv propuštěn z civ. nemocnice — o další léčení v této formě se u příslušného voj. místa nehlásil, nýbrž dal se o své újmě léčiti soukromě, není žádného právního podkladu proto, aby útraty tohoto dalšího léčení nesla voj. správa.

Z ustanovení § 132 bran. předpisů, která upravují hlášení mužstva u obecního úřadu za účelem evidence, nelze a contrario vyvozovati, že příslušník mužstva nemusí se hlásiti u voj. tělesa, chce-li dosáhnouti lékařského ošetření na účet voj. správy. Údaje uvedené ve voj. knížce nemají pak vůbec významu.

Nelze shledati však důvodnou ani námitku, že žal. úřad neprávem vzal za prokázáno, že st-l přihlásiti se mohl. Neboť jestliže st-l, byv propuštěn z všeob. veř. nemocnice v T., odebral se odtud do L., mohl žal. úřad právem vzíti za prokázáno, že byl také schopen přihlásiti se u své rotý nebo u nejbližšího voj. velitelství, t. j. u velitelství voj. lázeňského léčebného ústavu v T.